

е нейното блѣдно, страдално лице съ тжжна усмивка на тънки устни, застинали съ изразъ на кротка покорность къмъ сждбата.

Такава ли бѣ тя и приживѣ.

Колко пжти тия мили, тжжни очи, които сега тѣй здраво сж закрити и които никога вече не ще се откриятъ, о, колко пжти по негова вина тѣ сж се пълнили съ сълзи! Колко горчивини и обиди е причидилъ той майци си! Какъ грубо и безжаль е постѣпвалъ понѣкога съ нея! Стана му привичка да се отнася грубо и заповѣдничешки: дали затова, или 'защото безсъзнателно бѣше възприелъ тази грубость отъ баща си? А баща му никога не говорѣше съ майка му кротко, никога не я молѣше за нѣщо, а всѣкога искаше и заповѣдаше. Сжщия заповѣднишки тонъ бѣ усвоилъ и Митѣо...

Бѣдна, бѣдна мамо!.

Защо Митѣо не я жалѣше и не я обичаше, когато бѣше жива? Защо не забелѣзваше тогава, че е безкрайно виновенъ предъ нея? Защо едва сега, когато е късно вече да се измѣни нѣщо и да се заглади миналото, той почувствува сичката сила на своята привързаность къмъ майка си и сичката си вина прѣдъ нея?..

Пакъ свещеникътъ пѣе: „Боже, прости умрѣлата!“

Какъ кжса то душата! Какви мжчителни спомени възбужда въ Митѣя! Една по друга той си спомни укорни случки...

Ето една.

Митѣо се готви да иде у единъ свой другарь, който никакъ не харесваше на майка му. Па и въ училището той бѣше лошъ ученикъ. Тя дума на Митѣя да не ходи. Той грубо отвърща, че не е малъкъ (то-